

— givet nogen Anledning til, at denne Theori er kommen frem, idet man jo nemlig vil kunne finde Udtalelser af ham dels i Slutningen af Sessjonen i Juni og dels i Begyndelsen af Sessjonen i August forrige Sommer, som gik i den Retning, at endnu et sidste Forsøg skulde der gøres, og endnu et sidste Forsøg var der gjort, forinden han vilde slippe en ordentlig Finantslov. Det er jo muligt, at dette kan være blevet opfattet saaledes, som om det ogsaa havde været den høitærede Finantsministers Mening, at han ansaa sig forpligtet til at forelægge Finantslovforslaget den tredje Gang, saaledes som det skete i August 1881, men at dermed var da ogsaa alle billige Fordringer opfyldte, nu kunde der ikke forlanges Mere. Jeg er imidlertid, som sagt, overbevist om, at dette er en Misforstaaelse. Jeg mener ikke, at de veltalende Penne, som have udvirket den Theori, jeg her har sigtet til, have havt den mindste Besøielse til i den Henseende at paaberaabe sig den høitærede Finantsministers Ord. Disse maa naturligtvis opfattes saaledes, at det har været Finantsministerens Mening at ville udtrykke, at han ansaa det for at være en Forpligtelse for sig — ikke just en konstitutionel Forpligtelse, ikke just en juridisk Forpligtelse, men en politisk Forpligtelse — at gjøre gjentagne Forsøg paa at faae tilveiebragt en ordentlig Finantslov for Finantsaaret 1881—82. Jeg antager ikke, at jeg har nødig at udvise dette nærmere; Enhver vil forstaa Forskjellen mellem disse Ting. Det er jo nemlig aldeles klart, at denne Theori om, at alle gode Gange ere tre, er fuldstændig uholdbar og kan ikke finde Støtte noget som helst Sted. Et af to: Enten er der en Forpligtelse til at virke for, at der tilveiebringes en Finantslov, og da uden Spørgsmaal om, hvor mange Forsøg der skal gøres derpaa, eller ogsaa maa Grundlovens Bestemmelser være saaledes at forstaa, at der konstitutionelt eller juridisk ikke kan forlanges mere end Fremlæggelsen af Finantslovforslaget een Gang, og naar dette Forsøg er bristet, saa er der ikke nogen konstitutionel Nødvendighed for at gjentage det; et andet Spørgsmaal er, som sagt, om det maaste ikke alligevel kunde være politisk rigtigt at gjøre det. Jeg har da ogsaa hørt den Mening fremsætte, at Grundlovens § 48 ikke foreskrev Andet end, at paa hver ordentlig Rigsdag skal der fremlægges Forslag til Finantsloven, og naar et Finantslovsforslag var fremlagt, saa havde Regjeringen altsaa forsvaavidt gjort Sit, og saa indtraadte, som man i den nyere Tid paa forskjellig Maade har fremhævet, Forpligtelsen for den bevilgende Myndighed, nemlig Rigsdagen, til at bevilge, idet der jo nemlig til Bevillingsretten svarer en Bevillingspligt. Til denne Udtalelse om Bevillingspligten — og jeg skal i Parenthes bemærke, at jeg ganske vist for mit Vedkommende erkjender, at der er en Bevillingspligt for Rigs-

dagen, hvorimod det jo er et ganske andet Spørgsmaal, om jeg kan være enig i de forskjellige Anvendelser, som ere blevne gjorte af denne Sætning — sluttede sig tillige en anden Udtalelse, navnlig fra den høitærede Finantsministers Side, som gik ud paa, at denne Pligt svigtedes, naar ikke begge Rigsdagens Afdelinger bleve enige om en Finantslov. Man kunde jo da maaste ville rasjonere saaledes, at naar der kun i Grundloven kræves en Fremlæggelse af Finantsloven, naar det er en Tilfidesættelse af Bevillingspligten ikke at vedtage en Finantslov, naar det nemlig er en Svigtelse af denne Pligt, naar de to Afdelinger af Rigsdagen ikke kunne blive enige, saa maa det blive en ganske naturlig Konsekvens deraf, at man maa være berettiget til at hjælpe sig som man kan paa anden Maade, uden at gjøre Yderligere for at faae en Finantslov bragt istand. Jeg tror, at det i hvert Tilfælde vil have sin store Interesse at faae det bragt paa det Rene og Klare, om det virkelig er Meningen, at man vil gjøre denne Theori gjældende eller ikke. Jeg antager nu dog, at det ingenlunde har været Meningen, navnlig ikke hos den høie Regjering, at en saadan Forstaaelse skulde føre dertil, at, saasnart som Rigsdagen havde svigtet sin Forpligtelse ved ikke at bevilge en Finantslov, ved ikke at blive enig om en Finantslov, saa skulde der kunne træffes Foranstaltninger til at faae fastsat Regler for den finantsielle Husholdning for det vedkommende Finantsaar paa en hvilken som helst Maade. Jeg antager selvfølgelig ikke, at den Theori nogenfinde er kommen ind i nogen dansk Regjerings Lante, at der da skulde være Hjemmel til at faae tilveiebragt Normer eller Regler for Indtagters Opkrævelse og Udgifter's Afholdelse, s. Ex. ved en kongelig Ordonnants eller deslige (Hør, hør!). Det antager jeg ikke; dog naar jeg ikke deslindre udtaler dette i dette Øieblik — det er Noget, som jeg næsten undser mig ved at nævne (Hør, hør!) —, saa er det, fordi jeg i disse Dage har læst en Antydning af et velbekendt Mærke, som gaar i en saadan Retning, at man kunde frygte for, at der virkelig begyndte at spøge i Danmark Lanken om noget Tilsvarende til de berømte, for ikke at sige berygtede, Suliordonnanser i Frankrig. Som sagt, jeg antager ikke, at der har været nogen som helst Lante herom. Jeg antager, at det, som der alene kan være Spørgsmaal om, at de, der have en anden Mening paa dette Punkt end jeg — thi jeg er ikke saa selvklod, at jeg skulde ville kaste Brag paa enhver theoretisk Mening, som ikke stemmer med min egen, jeg respekterer Andres ærlige Overbevisning, men fordrer saa til Gjengjæld ogsaa Respekt for min —, jeg siger altsaa, at jeg antager, at de, der have en anden Mening end jeg paa dette Punkt — og jeg veed meget vel, at der gives Andre, for hvem jeg har den største Respekt, der her have